

La sfârșitul anului am discutat cu colegul meu să facem cea mai corectă clasificare, pentru că observasem că unii dintre ceilalți colegi aveau slăbiciuni spre favoritism. Atunci ultima lună am discutat ca notele să le trecem în carnete personale și cu 24 de ore înainte Conferinței de sfârșit de an să le punem în Catalogul școlii; Eu având desemnul și Educația fizică puteam să hotărâsc asupra clasificării.

Directorul școlii -nea Marin Burcea ne da zor să încheiem mediile, iar noi îl asiguram să fie linistit că totul va fi la timp. Dar ce facem cu clasificarea că trebuie s'o afisem?

Nici o grije, l-am asigurat din nou. Cu o zi înainte am luat cataloagele acasă și am totalizat notele fiecărui elev, am făcut mediile și la materiile noastre dispunând de 6 note, și apoi am încheiat tabelele cu clasificarea în ordine la fiecare clasă.

În dimineața când aveam Conferința de sfârșit de an, nea Marin s-a uitat în cataloage și a rămas "tablou". Totul era în ordine.

Un lucru a spus el, nu putem afisa listele că până la sfârșitul Conferinței nu avem timp să totalizăm.

Atunci am scos listele cu clasificarea în ordine mediilor și nu i-a venit să creadă.

Dacă vreți prin sondaj verificați câțiva, dar tineți seama că au fost făcute de un profesor de matematică.

Și într'adevăr la sfârșit, noi doi, am afișat listele în fața copiilor care ardeau de nerăbdare.

Și cu asta am terminat și cariera de membru al Corpului didactic, Unii dintre elevi când au auzit din presă după 41 de ani că Cicerone este acelaș cu Traian (fostul lor profesor) au venit să mă vadă. Mia Stanciu mi-a spus că este profesoară de istorie...

Directorul ne-a spus că trebuie să facem planul pentru munca de folos obținem pe care trebuie s'o prestăm pe timpul vacanței fiindcă trecusem în subvenția primăriei.

Mi-am socotit misiunea împlinită și fără să mai anunt pe cineva am plecat în vacanță.

Dar securitatea era îngrijorată de lipsa informațiilor despre activitatea mea. Prin ordinul 113/3 Aug. adresat Serviciului de securitate Vlasca le atrage atenția că a mai trimis adresele nr. 11/1818 din 4 Mai și 113/4739/30 Mai și să binevoiti a cunoaște următoarele:

"Informațiunile privitoare la activitatea manistă a lui Ioanitoiu Cicerone provin de la Direcția Generală a Securității Poporului, ceea ce denotă că au o sursă demnă de luat în seamă și au fost transmise d-voastră pentru a vă ajuta în muncă, având posibilitatea ca prin verificarea celor semnalate să puteți face o pătrundere informativă, fie prin recrutarea unui element din anturajul lui Ioanitoiu, fie prin infiltrarea pe lângă acesta a unui om capabil să poată duce cu el discuțiunile, în vederea cunoașterii activității lui.

Pe 14 Martie ati raportat că aveți informatori în jurul său...

Pe 2 Iunie 1949 cu raportul nr. 3017 ne comunicați: Ioanitoiu nu desfășoară nici-o activitate subversivă... iar la 1 August ne raportați cu nr. 5424 că Ioanitoiu Cicerone a fost la București în concediu până la 17 Iulie a;c. că prestează muncă voluntară la Sfatul Popular împreună cu învățătorul Mărgineanu și că nu are activitate ostile regimului. Am ținut să vă arăt cele de mai sus pentru a justifica concluziile de mai jos:

Dvs. V'ati angajat că veti urmări activitatea lui Cicerone Ioanitoiu prin informatorii pe care i-ati creat, însă toată munca DVs. s'a limitat la răspunsurile mecnice cerute de noi prin ordinele de mai sus amintite, fără a avea o continuitate în muncă - și ceea ce este de condamnat - nu ati făcut o analiză politică a celor semna-

late si a activitatii trecute si prezente a lui Ioanitoiu."

Din concediu m'am întors pe 17 Iulie si Directorul Marin Burcea mi-a spus că s'a gândit să mă ocup cu organizarea si aprovizionarea pentru grădinița sezonieră pe timpul muncilor de vară.

Dar la Sfatul popular se iscuse un scandal în legătură cu lucrările de colectarea grâului deoarece impuseseră pe zișii chiaburi cu cantități mai mari decât produseseeră si favorizaseră pe cei înscrisi la "coalitia" comunistă. Ajunseseră să nu poate preda cantitățile pe care le programaseră.

În fața acestei situatii am fost chemati, eu si Mărgineanu ca să refacem tabelele. Am lucrat o zi si o noapte în primărie, iar primul sta cu băta la use să nu se facă zgomot ca să ne deranjeze din lucru. Ne-am înțeles noi doi ca să facem o repartiție, fără a ține cont de apartenența politică, ci după cantitatea de pământ si membrii familiei ce se foloseau de produse. Am reusit si lumea a fost multumită văzând că se poate face dreptate fără discriminare.

Dar securitatea primind informatii de la agentii din comună a suprasactivitatii "voluntare" din comună a trimis o altă adresă - Directiei Generale a Securității Poporului - prin care sublinia:

"În cursul lunii Iunie si până la 17 Iulie a.c., Cicerone Ionitoiu a fost în concediu la Bucuresti, fără a se cunoaste scopul precis pentru care s'a deplasat la Bucuresti si nici adresa unde a locuit.

Serviciul județean Vlasca, ne raportează că Cicerone Ioanitoiu nu duce activitate ostilă regimului. Se constată însă că desi s'au dat instructiuni sefului Serv. Jud. Vlasca, atât de către Tov. Col. T. Dincă, Tov. Maior Mănescu, Tov. Lt. Col. Câmpeanu, seful sectiei I-a, cât si de organele Directiei Generale a Securității Poporului, acesta nu si-a însusit suficiente cunostinte, așa încât problemele sunt urmărite fără metodă si numai atunci când se primesc ordine de a se raporta noi constatări, din care cauză, nu există o continuitate în muncă, rezultatele fiind nule.

Problemele sunt privite cu prea multă indiferență si fără analiză politică, din care cauză chiar atunci când se semnalează probleme serioase, lipsa de orizont politic duce la abandonarea problemelor. Am dat noi instructiuni scrise de felul în care trebuie urmarită activitatea lui Cicerone Ioanitoiu si vom raporta rezultatele obținute. ss. R. Mănescu si Sârbu Ion".

În perioada de la eliberarea din Aiud până la jumătatea lunii August teroarea asupra țării se intensificase si pe lângă arestatii au avut loc si vărsări de sânge.

Autoizolat într'un fel, pentru a evita arestarea si a putea să-mi câștig existența, avea cunostință de amploarea dramei românești care se revărsa nu numai asupra oamenilor cu convingeri politice ci si asupra celor legati de credinta strămoșească sau asupra acelor ce nu se lăsau deposedați de bucata de pământ ce asigura hrana copiilor lor, deci perpetuarea națiunii române.

Sfortările veneticilor se accentuau asupra a tot ce-si trăgea existența din trecut si care le împiedicau planurile de subordonare jugului rusesc.

Astfel în acest an am asistat la evenimente ce vizau degradarea vieții civice, ce mergea mână'n mână cu ruina economică si pri-goana spirituală fie prin cultură, fie religioasă.

La o lună de la eliberare a avut loc naționalizarea urmată de separarea bisericii de stat și scoaterea icoanelor din școli.

În schimb se introduc tablourile "bărbosilor" (cum erau numiți de popor) și părinții copiilor începeau să fie confrunțați cu cotele obligatorii și obligați să intre în întovărașii distrugând războaiele, primul pas spre colectivizare.

Abrogarea Concordatului aduce simulacru de "revenire a greco-catolicilor" la biserica ortodoxă și în luna Octombrie 1948 încep sute de arestări, de preoți, în frunte cu episcopii lor greco-catolici. Și pentru că biserica greco-catolică era strâns legată de istoria Transilvaniei, pentru a diminua influența ei (când acum se împlinesc 100 de ani de la Adunarea de pe Câmpia Blăjului și 30 de ani de la Unirea Transilvaniei cu România), comuniștii pe această dată au decretat - Desființarea Bisericii Greco-Catolice".

În primăvara anului 1949 auzeam vești din Moldova că a avut loc o răscoală a tăranelor romano-catolici, fapt ce a dus la interzicerea acestei Biserici, urmată de arestări de preoți și episcopi din acest rit. Se zvonea că la Faraoani a curs sânge, și nu numai acolo.

Victor Goantă mi-a spus că în munții Semenic, în primăvară au avut loc lupte între partizani și securitate, cu mulți morți și sute de arestări. Lumea era îngrozită și satele ocupate de armată.

Alte vești, tot cu vărsări de sânge, și cam în același timp, veneau din munții Apuseni, spre mănăstirea Mesentea.

Lumea vorbea că și la mănăstirea Arnota din Vâlcea au fost morți în ziua de Paști, tot 1949.

Dacă primăvara a fost sângeroasă, în plină vară din cauza cotelor, chiar la țară fiind, se auzea că țărani au pus mâna pe furci și au tras clopoțele iar armata a tras în plin nu numai în județele Arad și Bihor, dar și în Suceava.

Nicolae Caraiani pe care l-am văzut în jurul lui 1 August, desi se făcuse membru de partid, venea îngrozit din Dobrogea unde începuse vânătoria după macedoneni după ce la Cobadin se auzise că murise un macedonean în luptă cu securitatea.

Zvonurile răspândite de "radio sant" s-au dovedit a fi reale și din nenorocire aveam să le verific pește doi ani din gura victimelor, când voi ajunge la "Canalul mortii".

A R E S T A R E A

În noaptea de 15/16 August am fost arestat la securitatea din Giurgiu și am constatat că nu eram singurul. Erau mulți țărani, se spunea că era și un preot, toți național țăraniști. Am depistat un învățător Joian Horia, din com. Stănești-Giurgiu care fusese candidat la alegerile din 19 Noiembrie 1946 și fiind pus sub urmărire a stat ascuns până acum în 1949. Era urmărit pentru că a zădărnicit pe comunisti, neputând falsifica alegerile la secția unde participa. Acum avea o barbă foarte mare.

Întrebând pe ofițerul de servicii de ce sunt acolo mi-a spus că sunt la dispoziția Bucureștiului. După o săptămână însoțit de un plutonier de securitate am plecat cu trenul la București. M-a rugat să nu-i fac vreun necaz, că are dispoziție să mă ducă încătușat, dar îi este rusine că a auzit că sunt om cu carte.

Pe parcursul celor două ore am reușit să gășesc pe cineva care s'a oferit să anunțe afară, că am fost arestat, la adresa pe care i-am spus-o.

Lumea observa că este ceva necurat cu mine deoarece plutonierul era atent când mergeam la W.C. Aș fi putut să dispar dar îmi dădeam seama că tot voi fi prins. Iugoslavii începuseră să dea înapoi pe cei ce-si căutau libertatea. Și în plus știam că nu au probe împotriva mea. Socoteam o arestare de rutină. Mi-am dat seama că 2-3 ani trebuie să stau, fiindcă nimeni nu putea face nimic. Totul depindea de calmul pe care ți-l impunea și de indiferența la tot ce azeai.

Drumul de la gara Filaret la Ministerul de Interne l-am făcut pe jos iar plutonierul m-a lăsat să-mi cumpăr ce vreau. Ajuns la destinație prima întâlnire am avut-o cu călăul Brânzaru, care s'a uitat lung la acte și la mine. I-a iscălit plutonierului de primire mea și după plecarea lui mi-a zis:

-Parcă ai mai fost pe aici! Nu mai este ce-a fost!! Te învățăm noi minte banditule, și mi-a tras o înjurătură.

Unul mi-a pus achelari de tablă și luându-mă de brat m-a coborât în subsol, la garsoniere.

În aceeași seară m-a și luat la anchetă. Pe biroul anchetatorului era un dosar voluminos pe care-l răsfoia căpitanul Nae Dumitrescu o veche "cunostință".

-Ce faci Cici, iar ai venit? Nu ți-a convenit pe unde ai fost?

- E plăcută viața la țară și ca țărănist m-am acomodat bine, i-am răspuns.

-Lasă, lasă, să-mi povestesti cum ai venit! și continua să răsfoiască fila după fila în timp ce mă întreba.

"Cum să vin? M'a adus un plutonier de securitate cu trenul de la Giurgiu.

-Bine; bine, dar până la Giurgiu? Uite, noi ne cunoaștem de mult, și să căutăm să nu mai pierdem timp. Timp de fapt eu am. Dar aici sunt acum condiții mai stricte și de ce să nu plecî undeva unde poți să te misti mai ușor, să ai aer suficient, mâncare mai bună...

-Țid mai că vă cunosc și mă cunoașteți, spuneți-mi ce vreți să stiti?

-Păi, ce? Eu să-ți spun? Tu conduci ancheta? Vreau să știi și eu pe unde ai fost, cu cine ai stat de vorbă și cu ce instrucțiuni te-ai întors?

Mi-am dat seama că este o confuzie la mijloc și vroiam să aflu eu mai multe, deoarece Nae Dumutrescu (fost tipograf) era cunoscut ca un anchetator, și de el și cu un miros permanent de vin.

Tot închizând și deschizând dosarul am reușit să văd pe coperta lui numele de Mircea Ioanitiu. Mi-am dat seama de confuzie.

I-am spus: Nu vedeti că nu este dosarul meu. Este al secretarului particular al regelui Mihai.

Surprins că a încurcat dosarele, m-a trimis în celulă, spunându-mi să mă gândesc bine, că o să mă mai cheme. Nu l-am mai văzut niciodată. De fapt în 1952 fusese dat afară cu grupul Teohari: Georgescu - Mișu Dulgheru.

După o săptămână, am fost dus din nou la anchetă. Un căpitan cu figură și vorbă muncitorească a căutat de la început să-mi atragă atenția că "nu merge cu el să-l ocolesc după piersic". Să mergem direct la problema și să fiu sincer că să nu-mi îngreunez situația, căci e păcat ca tânăr să zac în pușcărie.

-Foarte bine, i-am răspuns, spuneți-mi ce doriți de la mine?!

-Cu cine te-ai întâlnit după ce ai ieșit din pușcărie.

-Cu nimeni. Am avut serviciu și am plecat în provincie.

Cum cu nimeni, când eu am declarat aici că te-ai întâlnit! Uite:

M-am întâlnit cu Cici în Piața Matache...

Asta nu este întâlnire să vezi pe cineva întâmplător în piață,

când poate-și cumpăra de mâncare și ^{și} saluți ?!

Mi-am dat seama de ce era vorba.

-Vezi că știm totul, chiar și tăcarea ai supt-o. Nu ne mai poti minti. Spune cum a fost?

Intr'adevăr a fost o întâlnire întâmplătoare cu Ion Bărbus care venea de la gară, cu tatăl lui sosit de la Valea lui Mihai și eu mergeam spre gară să i-au trenul spre Videle. Am dat mâna, mi-a prezentat pe tatăl lui și fiecare ne-am văzut de drum.

-Unde e Bărbus acum?

-Nu stiu! Eu vin după aproape un an de la Giurgiu și mă întrebați unde este?

Repede a consemnat această întâlnire și a fost singura declarație de la dosar. M-a trimis la celulă spunându-mi să mă mai gândesc bine până data viitoare.

Data viitoare cu acest anchetator n-a mai avut loc.

Peste 3-4 zile am fost dus la fotograf, mi-a pus pe piept nr. 6368 și mi-a luat 2-3 pozitii pentru amintire. Au urmat amprentele și în timp ce-mi nota adresa, ofiterul securist a tresărit când a auzit numele străzii: Aviator Sănătescu nr. 16.

Și a început: La cine ai stat? De când? Cine e proprietarul?

I-am spus din primăvara anului 1946 la Ciudin.

A rămas nemulțumit de răspunsul meu.

Peste un an în Jilava aveam să aud povestea casei în care aveam adresa și unde nu locuisem decât o săptămână până la arestarea lui Mihai Tarția. Dar adresa am dat-o peste tot până în August 1954.

Am aflat la Jilava că după stabilizarea din 1947, la Gara de Nord, în plină zi, s'a dat o lovitură la tezauri, imobilizându-se casierul și luându-se circa 17 milioane lei stabilizati. Echipa care a dat lovitura a fost formată din 4 tineri: Șerban Secu, Puiu Florescu, Spiridon Obreja și Ionuț Stoica. Pe parcurs am aflat că de această acțiune mai știau și Gelu Gheorghiu, Gabriel Bălănescu, Nistoi Chioreanu, Mihai Iliescu și alții. Banii au fost folositi pentru ajutorarea celor fugiti în munții Bucegi, Arnota... Cu o parte din ei au cumpărat vila din str. aviator Sănătescu 16, unde aveam eu domiciliu la care de fapt stătuse Tarția și Ghimicescu, amândoi arestati.

La data aceia am depistat prin celula ^{de la} Ministerului de Interne pe următorii:

Hotineanu Romulus, colonel magistrat care ordonase să se intervină cu forța și să aresteze pe grevistii din 16-02-1933 de la Atelierile C.F.R. Griviva; colonel magistrat Popescu Cetate care judecase pe Ana Pauker la Craiova; generalul Rozin Constantin; prof. Constantin Motăș și Gheorghe Filipescu (cu magazinul vestit de încălțăminte, ambii din anturajul lui Titel Petrescu); general Const. Popescu-Corbu care mai fusese arestat în Mai 1947; câțiva legionari: Tibi Teodorescu (ajutorul lui D. Grozea la centrul muncitoresc și care despărțindu-se de Sima după 23 Aug. 1944, plecase de unul singur și venise în țară în 1944/1945), Alexandru Sadoveanu; frontieristi, colonel Badea Constantinescu, Dan Cernovodeanu (coleg de clasă cu regele Mihai, Radina Remus (devenit cel mai îndârjit adversar al muncii fortate și protestatar împotriva abuzurilor), Ion Drescan un tânăr avocat, Ion Omescu (actor-regizor), Mircea Marosin (scenograf), Mircea Septilici (actor), și câțiva naționali tărâșteni: avocat Ion Leon presedinte de sector, Ion Lugosăanu (fost ministru), dr. Gheorghe Petrescu (doctor presedinte jud. Prahova), dr. Enăchescu Marin, Aristide Schileru (presedinte jud. Gorj), Ion Nicolau (avocat, deputat, presedinte jud. Bacău), Romana Simionescu (fata lui Gică Simionescu de la Galati arestată pentru ajutorarea celor din închisori)... Numărul celor de acolo era de ordinul sutelor.

Pe data de 2 Septembrie 1949 am fost dus la Securitatea Capitalei, pe Calea Rahovei, în spatele Tribunalului.

În celulă mi s-a adus la început pe un anume Mircea Dumitrescu proprietarul unui atelier de lumânări de pe str. Lizeanu (lângă linia de cale ferată învinuit că a împrumutat pe un prieten cu nispani și acesta fiind legionar a fost considerat ajutor legionar); după câteva zile a adus în celulă un fost ofițer de aviație-Rambe la Dragos- fiul generalului Rambela, 9 fire de aventurier care colindase după 1945 tot vestul Europei făcând cotrabandă cu țigări americane și a venit clandestin în România pentru a aranja unele afaceri și a fost arestat).

În Calea Rahovei domnea o nervozitate și se ancheta zi și noapte. Într'una din zile când eram dus la anchetă m'am întâlnit cu Victor Coconeti care a dus degetul discret la gură, în semn de tăcere totală. Cel care m-a luat în primire era un sublocotenent -Done (Mitre) Nicolae, mult prea bătrân pentru gradul lui, aceasta motivându-i proveniența din tâmplar. A început să mă ancheteze dar eu nu aveam ce să-i spun ca să-i justific "pâinea".

Exagerat a sărit de pe scaun, s'a repezit la mine, m'a doborât jos și a început să mă frământa cu cismele.

În acest timp am zărit trecând prin holul unde mă ancheta pe avocatul Emanoil-Puiu Heul și pe Eugen Mailat. Lovindu-mă mi-au sărit ochelarii. Atunci plutonierul Witzman Mendel (frizer) s'a repezit și i-a ridicat. După bătaie a venit și mi-a întins ochelarii salvati, pe care cu doi ani înainte mi-i spărsese Bogdan.

Am fost dus la subsol cu sângele curgând fiindcă îmi spărsese arcada. Corpul nu-l mai simteam.

După 2 zile, o nouă repriză, de data aceasta punându-mă pe teavă băgată printre mâinile și picioarele legate. Bătut când la tălpi, când la fund, la două mâini (adică de doi în același timp, m'am trezit în celulă ud de apă (aruncaseră pe mine să-mi revin) și picioarele nu le mai simteam. Călcam ca pe ace și se umflaseră butuc. Colegii de celulă mi-au pus comprese cu apă la tălpi.

În puținul timp cât am depista în celule două colege de facultate: Una era Lilica Alexandrescu care după absolvire se angajase ca funcționară și întâlnindu-l pe Alexandru Drăgulănescu (presedintele centrului studentesc din București) l-a întrebat ce mai fac băieții... "Amabil" a schimbat câteva cuvinte cu ea și a dat-o pe o notă informativă că se mai interesează de trecut. Și acum era arestată să spună pe cine a mai văzut. A stat închisă aici și la Jilava 6 luni până i s'a dat drumul).

Cea de a doua era Nina Dombrowschi, fata generalului, fost primar al Capitalei, care cu un grup de tineri vroiau să arunce în aer statuia ostașului sovietic din Piața Victoriei sau tribuna oficială de la 1 Mai. A făcut multă puscărie. De fapt prin închisori am mai întâlnit vreo 4 organizații care la fel vroiau să arunce în aer pe acest "aliat" în semn de prea multă "dragoste" că ne eliberase...

Pe data de 11 Septembrie, în mai multe transporturi a fost goliț subsolul din Calea Rahovei și s-au supraaglomerat catacombele de la Jilava; după o scită izolare sub bolta dintre secții am fost mânati cu ciomegele la -Reduit-.

Eu cu un grup numeros am fost împins în celula 8. Când s'a deschis usa nu se putea vedea nimic din cauza aburului. Încet s-au oțărâșit ochii și am zărit niste piei goale ce se zgâiau la noi și noi la ei.

Erau figuri speriate, cam cum arătam și noi. Unii îndoți, cu semne nevindecate pe față și corp, parcă scăpați după bombarament.

Printre aceste figuri cu chip omenesc am început să deslușim prietenii și cunoștințe nu numai din Capitală, ci de pe tot cuprinsul țării, era un început de unire în suferință a neamului românesc.

Din lotul T.U.N.T. (Tineretul Universitar Național Tărănesc) pe care l-a constituit securitatea făceam parte 28 de persoane din care reconsteam numai 7 persoane și după iesirea din Aiud în 1948 nu văzusem decât două. Ajunși la Jilava am făcut o trecere în revistă a anchetatorilor din Rahova de unde nici unul nu scăpase nebatut. Iată numele unora care nu pot fi uitați: Lt.col. Sepeanu Teodor, maior Niculescu Stefan (lăcătuș mecanic), căp. Popescu Titus (militar), locot. Cohn Bernardt (functionar), Ghencea Ion (student), Simion Gheorghie (student), Teohăreanu D-tru (cismar), Toacă Constantin (lăcătuș), Pușeanu Gheorghe (tipograf), Mărza Ion (student), Zamfir Badea (fierar), Goia Niță (turnator), Done Nicolae (tâmplar), Perit Mihai (cismar), Gortocov Igor (student veterinară), Bondoc Florea (curelar) și alții.

Aici la Jilava ne-am dat seama de amploarea arestărilor din 15 August 1949. Cu acest val au fost aruncați în temnițe peste 5000 de foști naționali țărăniști. În Jilava cred că eram peste 600 de naționali țărăniști atât pe cele două secții cât și în reduit.

Despre Jilava s'a vorbit și scris mult. Numai pronunțarea numelui te îngrozește. Așezată în ținutul mlăștinos dintre Șabar și pârâul Jilava, acest -cuib al morții- se află la 6-10 metri sub nivelul solului. Este cel de al 13-lea fort din salba celor 18 care apărau Capitala împotriva omului "bolnav" de la Constantinople. Ridicat din ziduri groase de până la 1 m. și acoperit cu iarbă și arbuști, ca să nu poată fi zărit de la distanță, pare o adevărată piramidă cu vârful spre infern.

Istoriografia românească mai pomeneste de astfel de locuri de suplicii precum Ocna de la Troțuș care a fost dărămată peste nefericitii ferecați ce se răsvrătiseră din cauza suferințelor, sau de scrisoarea, de acum 4 secole a boierului Cocrișel trimisă din închisoarea de la Bistrița, tatălui să, dându-i de știre "că sunt viu ... mânănc lutul și păduchii... am făcut barbă până la brâu". Dar aceste fapte se petreceau acum o jumătate de mileniu..)

Constatăm în numele progresului trâmbitat, că mentalitatea stăpânilor și în special a omului "bolnav" de la Moscova a regresat datorită schizofreniei marxist-leniniste, făcându-i pe cei nemulțumi să zacă în Lubianca sau în sora ei vitregă-Jilava.

Fiii țărănilor din -Dacia Felix" nu mai puteau da de știre că sunt vii și se chinuiau mâncați de plosnite și păduchi în timp ce erau forțați (o Doamne, prin ce metode) să-și mănânce fecalele până treceau în neființă și numai după 7 ani, la alții nișiodată, le erau anunțatii părinții înstoviti de jalea asteptării, că au avut cândva copii.

Azi nu ne mai mirăm, ci îi compătimim pe acei cameleoni brucanisti-progresisti care nu s-au săturat de "atâtea gemete, de atâtea oftături" și în fața morților spun că sunt exagerări și invenții pentru a împiedica coabitarea pe pământul "podit" cu oseminte de ei, de genialii urmași ai genialului călău al omenirii.

Și tot astăzi celor ce fac de a surda îi luăm de mână, nu cu ciomagul sau jilăvetele cum îl numea Maromete, și le deschidem ochii:

Uite:

Treci ciomăgit pe sub prima boltă a porții pe care scie-Fortul 13 Jilava, și ajungi sub a doua boltă unde te cauți în toate măruntaiele, ca să nu fi adus ceva secrete pe drumul de la Ministerul de Interne

securitatea Capitalei sau alte zeci de astfel de Ocne mai mari sau mici presărate pe tot cuprinsul bieteii României.

Pe stânga și pe dreapta sunt vestitele sectii I-a și II-a de "secret" în care la acea dată erau zăvorâte de luni de zile, zeci de cadre universitare printre sute de membrii de organizații celebre răsărite din "pepiniera" lui Teohari, Nicolschi, Pintilie sau alti schizofrenici.

Dacă deschizi din întâmplare zăvorul la celula 13, ca și numărul fortului, dai de elita culturii românești, de renume internațional, în carne, dar mai mult ajunsă în oase:

Coco Dumitrescu, Istrate Micescu, Dumitru Gerota, Ioan Fițescu, George Strat, George Leon, Mihail Manoilescu, George Fotino, Ovidiu Sachelarie și printre ei și un fost student, Remus Radina.

Alte organizații își aveau reprezentanți aruncați prin celulele vecine: "Săngelui" cu generalul de armată Nicolae Ciupercă, Constantin Lăteș, Petrică Jilavu, Ioan Vulcănescu... "Pajura Neagră" cu nume ca aviatorii Romeo Robovici și Valeriu Cărligea, comisarul Teodor Dușu, sau peste 15 elevi printre care, Alexandru Șogodel, Gheorghe Tudoroiu, Dumitru Neagu, Paul Vasiliu...

Tot afundându-te în "jilavă" treci printr'un șant adânc de 4 metri, ce putea fi acoperit cu apă ca să apere "comoara reductului" și asești peste un pod mobil pătrunzând întradevăr la "tezaur".

Pe partea stângă cei condamnați în așteptarea plecării (tranzit cum se spunea) spre exterminare prin muncă, iar invalizii (sau tranșorii regimului cum ni se spunea) exterminati lent prin inaniție sau lipsă de îngrijire medicală.

Pe această stângă se găseau patru celule (1 la 4) de 6 x 6^m și înalte de 4,50 m la mijloc, fiindcă tavanul era sub formă de boltă în care intrau pe pricioși suprapuse 20 puscăriiși în mod normal, dar numărul lor n'a scăzut niciodată sub 80 de schelete. Alături se găseau 2 "saloane" de 15 x 6 planificate pentru circa 50 "banditi" dar numărul lor n'a scăzut sub 250 până prin 1962.

Cum am spus în această perioadă aici era un "vâtaf" în persoana generalului Leonard Mociușchi care dirija condamnații la anumite munci și rădea hârdaiele de mâncare.

Printre oropsiții din această stângă a reductului, în acel 1949 se număra loțul vestitului bucovinean Nichifor Robu alături de care zăceau, preotul Ilie Imbrescu de la biserica Boteanu care pornit pe drumul Crucii a ajuns la Aiud de unde numele i-a fost trimis familiei iar scheletul aruncat într'o groapă comună de la "trei plopi" ai Aiudului, un alt preot Demetru Iliescu-Palanca de la biserica Stavropoleos, plecat din Jilava a fost aruncat în mlaștina comunei Agaua din Bălțile Dunării, fostul ministru al justiției Istrate Micescu se afla acum aici condamnat și ajuns la Aiud unde a luat drumul zisului cimitir de la "Trei plopi", avocatul Gheorghe Policală, inginerul Grigore Pleșa, doctorul Bitriceanu Eremia, Constantin Glogojanu, generalul invalid de o mână Vasile Crețoiu...

De la stânga să trecem la dreapta.

Aceiași configurație, după "saloanele 7 și 8 urmau celulele mici 9 la 12 cu comunicare din una în alta.

Pe această dreaptă se aflau necondamnații, în depozitul securității până la clarificare, la tribunal pentru condamnare sau poate la eliberare cu vremea, printre nișii.

Intrând pe această fundătură la "salonul 8's" a tras zăvorul și un grup de 4 "reținuți" am intrat. Mai intraseră și înaintea noastră și au mai intrat după noi, vreo 50 peste cei 150 de vechi locatari. Trebuie avut grijă să se țină cont de acest "vechi" care îți dă anumite drepturi care se respectă cu sfințenie.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DIRECTIUNEA GENERALĂ A SECURITĂȚII POPORULUI

DIRECTIUNEA REGIONALA DE SECURITATE PLOESTI

Nr.113/11414
3 August 1949

Către,

DIRECTIUNEA GENERALA A SECURITATII POPORULUI

La ord.Dvs.Nr.113/69798 S. din 14 Iulie a.c., raportăm că Serviciul Județean Vlașca ne face cunoscut că Ioanițiu Cicerone în prezent se află în Com.Purani-Vlașca și prestează muncă voluntară la Comitetul Provizoriu, în vederea întocmirii lucrărilor de Colectare a cerealelor.

În cursul lunii Iunie și până la 17 Iulie a.c., Cicerone Ioanițiu a fost în concediu la București, fără a se cunoaște scopul precis pentru care s'a deplasat la București și nici adresa unde a locuit.-

Serviciul Județean Vlașca, ne raportează că Cicerone Ioanițiu nu duce activitate ostilă regimului.- Se constată însă că deși a'au dat instrucțiuni Sefului Serv.Jud. Vlașca, atât de către Tov.Lt.Col.T.Dincă, Tov.Maior Mănescu, Tov.Lt.Col.Câmpeanu, Seful Secției I-a cât și de organele Direcției Generale a Securit.Poporului, acesta nu și-a însușit suficiente cunoștințe, așa încât problemele sunt urmărite fără metodă și numai atunci când se primesc ordine de a se raporta noi constatări, din care cauză, nu există o continuitate în muncă, rezultatele fiind nule.-

Problemele sunt privite cu prea multă indiferență și fără o analiză politică, din care cauză chiar atunci când se semnalează probleme serioase, lipsa de orizont politic duce la abandonarea problemelor.-

Am dat noi instrucțiuni scrise de felul în care trebuie urmărită activitatea lui Cicerone Ioanițiu, și vom raporta rezultatele obținute.-

/LT.COL.DE SECURITATE
MAIOR DE SECURITATE

R.Mănescu

Cpt.de Securit.

Sârbu Ioan

TRIBUNALUL MILITAR BUCUREȘTI

Dosar nr.1384/1950

S E N T I N T A nr. 979 din 12.10.1950 (EXTRAS)

Răcind aplicarea art.209 P.III c.pen. comb.cu art.157 c.pen. rt.304 și 463 cjm cu unanimitate de voturi condamnă pe IOANITOIU CICELOME, de 26 ani, născut în Craiova, la 5(cinci) ani temniță grea, 5(cinci) ani degradare civică și 5.000(cincimii) lei cheltuieli de judecată, cu socotirea detenției de la 15 august 1949.

X

Hotărîrea a rămas definitivă prin decizia nr. 468 din 23 februarie 1951 a Curții militare de casare și justiție care a respins recursul declarat de inculpat.

X

Prezentul extras a fost eliberat în baza cererii nr. 1907 din 30.01.1979

La început, așa cum am mai spus, nu puteam să ne distingem din cauza aburilor. Ne priveam ca prin ceață. Noi niște schelete cu răni din cap până la picioare în fata altora care aveau aceleași semne vindecate, la alți în curs de vindecare.

După ce seful de cameră a aranjat pe priciuri pe cei vechi care aveau întâietatea să avaseze de la ușe spre fereastră și apoi cei noi în ordinea venirii.

De ce de la ușe?

Pentru că imediat în dreapta cum intrai erau "tunurile" (două hârdaie) în care iti făceai necesitățile și aici era o ordine, dimineața și seara în ordinea așezării pe priciuri. Lângă "tunuri" se găsea o puțină cu apă de băut, de spălat gamela, sau rufele și acestea se făceau în ordine. În cazuri de excepție puteai să-ți faci necesitățile și în timpul zilei.

Ordinea era peste tot și se respecta cu strictete și fără discriminare. Pâinea s-au turtoiul se distribuiau prin rotație. Masa se distribuia tot într-o ordine și-ți venea rândul să fi primul la masă după 200 zile în cazul celor ce eram la 15 Sept. 1949 în celulă.

După ce si-au câștigat cei vechi dreptul de a avansa sau urca pe priciuri, a urmat și dreptul nostru al "bobocilor" în ordinea intrării în celulă. Se dormea pe 3 etaje: pe ciment sub prici, la 70 cm. pe prici, sau la etaj.

Deci dormitul se pornea de la "tunuri" care erau despărțite de ultimul venit printr'o zdreantă de pătură.

După aranjament și după ce am cunoscut pe unul și pe altul, auzind ^{pe} fel despre un cunoscut sau mai mulți, noi am trecut la un bilanț, dându-ne seama că era o problemă în primul rând național-tărănistă ce se petrecuse la 15 August, și asta nu însemna că ceilalți au fost neglijați. Când este vorba de teroare sub comunisti ea este permanentă, peste tot și multilateral pătrunsă în mase.

PRELUDIU LUI 1949

În primăvara anului 1948 după nerespectarea prevederilor tratatului de pace, Augustin Popa în numele Comitetului Național Român condus de generalul Nicolae Rădescu, a cerut printr'o scrisoare adresată avocatului Victor Anca din București, să trimită un memoriu cu privire la situația politică, socială și economică existentă în România. După ce s'a discutat cu un grup de intelectuali PNT-ști din București și s'a căzut de acord ca redactarea să fie făcută de profesorii universitari Victor Jinga și Alexandru Herlea de la Brașov. Aceștia după întocmirea lui l-au trimis prin ambasada Franței în străinătate. Un al doilea Memoriu care era o completare și o punere la zi a primului a fost interceptat de securitate.

S'au făcut arestări constituindu-se două loturi: unul la Brașov și altul la București. Acest lot din București a coincis ce masivele arestări di 15 August 1949.

Grupul de la Brașov era lărgit cu prof. Ghiță Drăgos, ziaristul Vasilică Munteanu, doctor Alexandru Suru, avocat Aurel Tețu șef organizație Miercurea Ciuc, Emil Cozgară de la Făgăraș, colonel Demetriade, Iosif Marta din Sf. Gheorghe, Iosif Scorțea din Tântari-Brașov...

La București lotul legat de Memoriu cuprindea pe prof. universitar Dumitru Gerota (turnat de finul lui Alexandru Drăgulănescu), Eugen Hațieganu din renumita familie din Cluj, doctor Gh. Petrescu șef organizației de Prahova, maior Dumitru Țigănescu din Ploiești, Marin Pitigoi vicepresedinte la Argeș, Gabriel Tepelea din București, Bibi Popescu... Șerban Teodorescu....